

**ПЛОВДИВСКИ
УНИВЕРСИТЕТ – ПАИСИЙ
ХИЛЕНДАРСКИ**

КУРСОВА РАБОТА

ПО ПЕДАГОГИКА

НА ТЕМА:

**ИСТОРИЧЕСКО РАЗВИТИЕ НА ИДЕИТЕ ЗА
ВЪЗПИТАНИЕТО**

Изготвил:

Проверил:

Пловдив, 2015

Възпитанието възниква заедно със зараждането на човешкото общество и го съпътства постоянно в неговата еволюция. Подготовката на подрастващите поколения за живота е обществена потребност и вечна функция на обществото. Нейното предназначение е да осигури приемствеността между различните поколения и изобщо бъдещето на цивилизацията. Тази социална потребност се удовлетворява от възпитанието. Неговата същност като социален феномен е преди всичко в организираното предаване на постиженията на възпитателната практика.

Възпитанието води началото си от най-ранния етап от развитието на обществото в процеса на общата дейност и борба за оцеляване. То възниква, когато трудът става основен фактор в живота на човека. Като исторически обособено социално явление възпитанието има три главни цели: съхраняване на познанието и развитие на социокултурата, оцеляване на човешкия индивид и човечеството, усъвършенстване на надбиологичните функции на хората. Най-съществените фактори за появата на възпитанието са възникването на трудовата дейност, обществения живот и членоразделната реч. Възпитание се появява там, където възрастните започват да предават чрез целенасочена дейност - примери, поучения и опит. За да се подготви за трудова дейност, всяко дете трябва да овладее употребата на оръдия под ръководството и надзора на възрастните.

Началото на човешката цивилизация и култура се отнася към родово-общинната епоха. В нея се откриват корените и на учебно-възпитателната дейност. Подпериодите в развитието на първобитното общество са три: на възникване и формиране, на разцвет, на разпадане. Това е времето, когато се създава човекът като анатомичен тип. Заедно с това възниква и възпитанието. През този период хората живеят на стада. С появата на членоразделната реч възниква средството за обмяна на опит, а съответно - и за учене и обучение. Чрез членоразделната реч опитът на всяко същество от групата става достояние на други същества, с които то влиза в пряка или косвена езикова връзка. По този начин се използва не само личният, но и опитът на останалите същества. Това звуково общуване е съществена съставка на обучението и образованието. За възникването на възпитанието голяма роля играят забраните и особено тези за отношенията между мъжете и жените. Предаването на опита от възрастните на подрастващите в скитащото стадо става, без да има налице каквито и да е утвърдени институции. То се извършва чрез подражание и съучастие на малките индивиди в живота на големите. Възпитанието е единно за всички деца от родовата общност. Голяма роля за израстване на малките деца имат и игрите.

В периода на разцвет на родово - общинната епоха вече се наблюдава общество на оформени човешки същества. Упражняването на труд прави необходима трудовата подготовка на подрастващите, която се извършва във вид на игра и чрез съучастие в труда. Разделението на труда между мъжа и жената води до диференциране след известна възраст и на учебно-възпитателната работа. Момчетата не биват възпитавани и учени както момичетата. Различни са и игрите им. Момичетата израстват под ръководството на майката, а момчетата - до известна възраст при майката, след това под ръководството на възрастни мъже. Значителни грижи се полагат и за нравственото възпитание. Налице са строги норми за отношенията между хората и отношенията на хората. Неписаните норми регулират не само междуличностните отношения, но и трудовата дейност.

Учебно-възпитателната дейност в тази епоха се състои в трудовата, обществената и военната подготовка на подрастващите. Възпитанието на младите съдържа много фантазни елементи с религиозен характер. Не липсват и схващания за възпитанието. Налице е примитивна педагогическа мисъл, тясно свързана с практиката. Учебно-възпитателната дейност включва изхранването, отглеждането, несистемното учене, съучастието в труда и възпитанието. Тъй като все още няма писменост и не съществуват училища, системното обучение и образование липсват. Една от най-характерните черти на учебно-възпитателната дейност е колективният и характер. Подрастващите биват възпитавани от всички членове на рода. „Примитивното възпитание” се характеризира с две основни черти - то има обществен характер и заедно с това оставя твърде значително място за самостоятелност на децата. В тази епоха играта има голямо значение за възпитанието на децата. Тя обаче е слабо контролирана, непринудена проява на самите деца. Подражанието играе голяма роля за определяне характера и насоките на детските игри. Децата преминават много по-рано към сериозна трудова дейност.

Макар и несистемно, ученето в родовото общество е твърде богато по съдържание. Това общество има своята култура, без чието усвояване детето не може да живее в него. Важна съставка на тази култура е езикът и народното творчество. Подрастващият трябва много добре да усвои езика, преданията и сказанията, песните и приказките, поговорките и мъдростите, в които е концентриран опитът на предците му.

Първобитният човек има знания в областта на географията, метеорологията, ботаниката, зоологията, анатомията. Те обаче не са диференцирани, а образуват синкретично цяло. Съществена съставка на първобитната култура са колективните